

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/507/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221746
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4412221746.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členiek senátu JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Soni Vackovej, v právnej veci navrhovateľky: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava I. Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, proti odporkyni: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 23. júna 2014 pod č. k. 8C/683/2012-113, uznesenie zo dňa 19.2.2015 pod č. 8 C 683/2012-111 uzneseniu zo dňa 11.05.2015 pod č.k. 8 C 683/2012-142 ,uzneseniu zo dňa

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 19.02.2015 pod č. k. 8 C 683/2012-111 **p o t v r d z u j e .**

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 11.05.2015 pod č.k. 8C 683/2012-142 **p o t v r z u j e .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zamietol žalobu, ktorou sa navrhovateľka domáhala od odporkyne zaplatenia škody v sume 125 eur a nemajetkovej ujmy v sume 385 eur z dôvodu, že Okresný súd Nové Zámky o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol po 7 mesiacoch od jej podania. V dôvodoch svojho písomného rozhodnutia poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorého zistil, že žiadosť o udelenie poverenia bola podaná dňa 24.11.2010. Exekučný súd 04.01.2011 vydal poverenie na vykonanie exekúcie. V ďalšej časti rozhodnutia poukázal na ustanovenia §1, §2, § 3, § 9, § 15, § 16, § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. a ustanovenie § 41, § 44 Exekučného poriadku a vychádzajúc z citovaných ustanovení dospel k záveru, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok pri ktorom 15 dňová lehota na vydanie poverenia podľa § 44 ods. 2 EP účinného od 01.06.2010 do 01.06.2011 neplatila. Preto bolo povinnosťou súdu ex offa skúmať exekučný titul a týmto postupom sa súd nedopustil nesprávneho úradného postupu. Ďalej uviedol, že konštatovanie o tom, že vo veci išlo o prietah nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať. To môže len Ústavný súd SR. V závere rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka nepredložila žiadne dôkazy o existencii majetkovej škody, nezdôvodnila, z čoho pozostáva, dostala sa do dôkaznej núdze. Stav do ktorého sa dostala si zavinila sama spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, pričom je zrejmé, že si uplatňuje neodôvodnené a nepreukázateľné čiastky v podobe majetkovej škody

a nemajetkovej ujmy. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporkyni nepriznal náhradu trov konania, pretože jej žiadne jej nevznikli.

Navrhovateľka podala v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku. Odvolanie zdôvodnila ust. § 221 ods. 1 OSP s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. a/ a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP tým, že v konaní došlo k vadám, a to k vade - odňatie možnosti konať účastníkovi, v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, keď súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ OSP) a neúplne zisteným skutkovým stavom, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP), nesprávneho rozhodnutia súdu prvého stupňa, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

V prvom bode svojej odvolanie navrhovateľka zdôvodnila ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. a uviedla, že zásadne namieta skutočnosť, keď súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou, obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.. Podľa jej názoru, súd bol jednoznačne pri svojom rozhodnutí viazaný ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom zák. č. 412/2012 Z. z. Svojim rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej uviedla, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej jej nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy je anulovaný značnou nedôveryhodnosťou. Uviedla, že súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Nemala k dispozícii exekučný spis a tak mohla niektoré skutočnosti len usudzovať. Preto označila ako dôkaz exekučný spis. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. K otázke trvania stavu právnej neistoty uviedla, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Právna istota ohľadne riadne výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súd exekučného. V závere uviedla, že súd neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Poukázala na stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, z ktorej vyplýva, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy a pod. Ďalej uviedla, že štrasburský súd uviedol, že Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote. Súd, ale ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie. Nedostatok takýchto opatrení jej nemôže byť dávany za vinu vo forme, že nepresadzovala vydanie poverenia zákonnými možnosťami. Je to predovšetkým štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k prerokovaniu vecí v primeranej lehote. Ona takýto záväzok nemá. V závere namietla, že súd vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania vôbec nesúviseli, rozpor exekučného titulu so zákonom. Namietala rozhodnutie súdu v časti nepreukázania výšky škody, keď nevykonal dokazovanie znaleckým posudkom, ktorý v konaní predložila. V závere odvolania namietala nerozhodnutie o jej návrhu o prerušení konania z dôvodu prebiehajúceho konania o prejudiciálnej otázke. Z uvedených dôvodov a vzhľadom na vytknuté procesné chyby žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľky nevyjadřila.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania a v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 OSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 205 a nasl. OSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, byť viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, pretože odvolací súd nezistil výnimky v ust. § 213 ods. 2 - 7 (§ 213 ods. 1 OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 OSP) dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Prvostupňový súd správne zistil

skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 OSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

Navrhovateľka zdôvodnila svoje odvolanie ust. § 205 ods. 2 písm. a/ OSP tým, že mala za to, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP a to k vade konania, spočívajúcej v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP). Odňatím možnosti konať v zmysle uvedeného ustanovenia sa rozumie taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetom dôvodu odvolania sú tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatia možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Navrhovateľka v dôvodoch svojho odvolania namietala nevykonanie znaleckého dokazovania znaleckým posudkom predloženým v priebehu konania. V priebehu konania znalecký posudok nepredložila. Z ustanovenie § 120 ods.1 OSP vyplýva, že súd rozhoduje o tom, ktorý dôkaz na návrh účastníka konania vykoná. Odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd sa v priebehu konania nedopustil žiadnej vady namietanej navrhovateľkou v dôvodoch svojho odvolania. Vzhľadom k tomu, že nezistil vady konania, pre ktoré by musel zrušiť rozhodnutie prvostupňového súdu, podrobil rozhodnutie súdu prvého stupňa meritórnemu preskúmaniu a zaoberal sa ďalšími dôvodmi odvolania navrhovateľky, spočívajúce v tom, že prvostupňový súd nesprávne zistil skutkový stav a následne vec nesprávne právne posúdil.

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na Okresný súd Nové Zámky 24.11.2010. Návrh na vykonanie exekúcie oprávnená spísala do zápisnice pred súdnym exekútorom 18.08.2010. Exekučný súd následne vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 04.01.2011. Navrhovateľka sa domáhala svojho nároku titulom, že nebolo vydané rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie založil na tom, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia v čase začatia exekučného konania podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku neplatila, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného do 31.05.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo v návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti, písomne poverí exekútora, aby ju vykonal. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/.

Podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku platného do 31.05.2011: písm. d/ podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených

i/ podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku platného od 01.06.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Z uvedenej úpravy ust. § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 Exekučného poriadku potom vyplýva, že až novela Exekučného poriadku v § 41 ods. 2 od 01.06.2011 zaviedla pod písm. d/, že rozhodcovské rozsudky sú vykonateľné exekučné tituly. Podľa názoru odvolacieho súdu preto rozhodcovské rozsudky boli exekučnými vykonateľnými titulmi do uvedeného obdobia aj podľa § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku. Keďže až novela od 01.06.2011 zaviedla definíciu rozhodcovských rozsudkov v § 44 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, bolo možné až od tohto obdobia aplikovať ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku o tom, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/.

Z exekučného spisu vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný 18.08.2010 a žiadosť súdneho exekútora na Okresný súd Nové Zámky 24.11.2010. Exekučný súd udelil poverenie na vykonanie exekúcie 04.01.2011. Z uvedeného potom vyplýva, že nedodržel 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia. Vydanie poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania a to exekučného titulu po formálnej a materiálnej stránke vykonateľnosti tohto rozhodnutia, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Materiálnym predpokladom každej exekúcie je existencia exekučného titulu. Exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie po viac ako 1 mesiaci od jeho podania. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, pretože sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu o nepreukázaní troch základných zložiek pre nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Navrhovateľka uplatňovala nárok na majetkovú škodu ako účelne vynaložené náklady spojené s jej činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodňovala márnym uplynutím lehoty, keď boli reálne ohrozené jej legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jej pohľadávky, a došlo zároveň k vyvolaniu rizík a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinnej, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinnou a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolventnosti povinnej. Navrhovateľka v priebehu konania neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie vzniku škody, nepredložila relevantné dôkazy dokumentujúce skutočnú výšku škody a výšku nemajetkovej ujmy. Nepreukázala, pokiaľ by aj došlo k vzniku škody, aká je príčinná súvislosť medzi oneskorením vydania poverenia na vykonanie exekúcie a výškou škody.

Za jeden mesiac od podania žiadosti o udelenie poverenia a jeho vydania nemohla navrhovateľke vzniknúť žiadna škoda a nemajetková ujma, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

K ďalším odvolacím dôvodom navrhovateľky odvolací súd dodáva:

Odvolací súd sa nestotožnil s dôvodmi odvolania navrhovateľky v časti týkajúcej sa aplikácie novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. uskutočnenej zák. č. 412/2012 Z. z. Prvostupňový súd v dôvodoch svojho písomného rozhodnutia citoval ust. § 9 ods. 1 a § 9 ods. 2 do novely prijatej zák. č. 412/2012 Z. z.

Odvolačný súd v tejto časti poukazuje na dôvodnú správu k § 9 ods. 2 zák. č. 412/2012 Z. z., z ktorej vyplýva, že súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Pokiaľ by konajúci súd o náhradu škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom by to mohlo smerovať k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Konštatovať prieťahy v súdnom konaní je oprávnený len Ústavný súd SR. Aj keď až novela v § 9 ods. 2, 3 presne upravila prieťahy v konaní, odvolací súd je toho názoru, že dovtedajšie znenie § 9 ods. 2 zákona č. 541/2003 Z. z. bolo potrebné vykladať súladne s prijatou novelou, a preto zdôvodnenie rozhodnutia v tejto časti považuje za správne.

K odvolaniu navrhovateľky v časti týkajúcej sa stavu trvania právnej neistoty vyjadrenie súdu, o rozpore exekučného titulu so zákonom odvolací súd dodáva, že navrhovateľke nemohol vzniknúť stav právnej neistoty, nakoľko právna neistota je odstránená až vydaním rozhodnutia vo veci. Exekučné konanie bolo skončené vymožením pohľadávky od povinnej. Odvolací súd poznamenáva, že titulom pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bol rozhodcovský rozsudok. Navrhovateľka uplatňovala svoj nárok na vydanie poverenia na základe nulitného právneho aktu. Odvolacia námietka týkajúca sa nerozhodnutia o prerušení konania svedčí o nesústreďenej činnosti navrhovateľky podávajúcej odvolania bez poznania obsahu spisu a jej písomných podaní, pretože v danej veci návrh na prerušenie konania nebol podaný.

Napadnutým uznesením zo dňa 19.02.2015 pod č.k.8C 683/2012-111 prvostupňový súd zamietol návrh navrhovateľky na prerušenie konania, ktoré odôvodnila prebiehajúcim súdnym konaním vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C 6/2010, ktoré má pre jej nárok fundamentálny význam. Okresný súd Prešov rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla odporkyňa. Prvostupňový súd poukázal v dôvodoch rozhodnutia na ustanovenie § 109 ods.2 písm. c/OSP a návrh na prerušenie konania zamietol s odôvodnením, že prejudiciálne otázky položené Okresným súdom Prešov Súdnemu dvoru Európskej únie smerujú k tomu, či môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu o výkone rozhodnutia, pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a tiež pred vyčerpaním možnosti oprávnenej požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na skutkové rozdiely týkajúce sa skutkových okolností danej veci (exekučné konanie bolo ukončené zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia) a skutkových okolností zistených v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov (exekučné konanie stále prebieha) riešenie prejudiciálnych otázok položených Okresným súdom Prešov Súdnemu dvoru Európskej únie nemá v danej veci význam, preto návrh zamietol.

Navrhovateľka napadla uznesenie v zákonnej lehote odvolaním .Odvolanie zdôvodnila citáciou § 205 ods. 2 písm. a/,b/,c./d/, OSP.K dôvodom odvolania potom uviedla, že v danom prerušenom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov bude zodpovedaná otázka, či postup exekučného súdu v konaní o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku súdu je v súlade s komunitárnym právom. Predmetom konania ja žaloba o náhradu škody za nesprávny úradný postup exekučného súdu pri vydávaní poverenia na totožnom základe. Zodpovedanie otázky Európskej únie bude mať zásadný význam pre posúdenie postupu exekučného súdu v prejednávanej veci a s tým súvisiacim založením zodpovednosti SR za škodu spôsobenú štátnym orgánom pri výkone verejnej moci.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu navrhovateľky písomne nevyjadrila.

Odvolačný súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) po preskúmaní dôvodnosti návrhu navrhovateľky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, keď súd prvého stupňa dostatočne, správne a v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver.

K návrhu navrhovateľky na prerušenie konania sa odvolací súd vyjadruje nasledovne. Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu

aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdu vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP, má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

Z odôvodnenia návrhu na prerušenie konania vyplýva, že predmetom konania na Okresnom súde Prešov (7C 6/2010) je konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti navrhovateľke na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky. Predmetom konania v prejednávanej veci je náhrada škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky v exekučnej veci vedenej pod sp.zn. 14Er 1283/2010, t.j. z titulu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup súdu. Položené prejudiciálne otázky v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov neriešia podstatu sporu v predmetnom konaní, t.j. či navrhovateľka, ako oprávnená má nárok na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy, ak súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o jeho návrhu. Keďže táto otázka, resp. zodpovednosť štátu je predmetom úpravy vnútroštátneho právneho poriadku a je upravená zákonom číslo 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov, môže byť predmetom vnútroštátneho preskúmania všeobecnými súdmi a preto nie je dôvod na vyčkание rozhodnutia o vyššie uvedených prejudiciálnych otázkach, ktoré sa v konečnom dôsledku týkajú iného skutkového a právneho stavu.

Napadnutým uznesením zo dňa 11.05.2015 pod č. k. 8C/683/2012-142 súd prvého stupňa uložil navrhovateľke povinnosť v lehote 10 dní od jeho právoplatnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20,- eur a 6 eur za vyhotovenie rovnopisu odvolania voči zamietnutiu žaloby a to buď v kolkocho alebo príkazom na úhradu na označený účet súdu s tým, že súdny poplatok je vyrubený podľa položky 7a,20a Sadzobníka súdnych poplatkov, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka, domáhajúc sa jeho zrušenia. Z obsahu odvolania vyplýva, že napadla rozhodnutie v časti poplatkovej povinnosti v sume 20 eur a v závere odvolania žiadala celé uznesenie zrušiť.

Napadnuté uznesenie označila za nepreskúmateľné pre úplnú absenciu dôvodov jeho vydania. V tejto súvislosti poukázala na to, že prvostupňový súd uviedol, že súdny poplatok je vyrubený podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ktorá však určuje len poplatok za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nie i spolpatnenie ďalších úkonov vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. V tejto súvislosti poukázala na dôvodovú správu k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch a to jej čl. II. bod 3, podľa ktorého žaloby sa budú spolpatňovať podľa položky č. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ako i odôvodnenie pozmeňujúceho a dopĺňujúceho návrhu časti poslancov, ktorým došlo k zavedeniu spolpatnenia žaloby paušálnym poplatkom 20,- eur. Argumentovala, že v danom prípade podala proti rozsudku odvolanie a nie žalobu, a preto nemohla byť vyzvaná na zaplataenie súdneho poplatku za jeho podanie, súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Argumentačne svoje závery podoprela rozsudkom NS SR z 29. 03. 2007 sp. zn. 4Cdo 39/2007. Uviedla, že v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. jej bola uložená poplatková povinnosť, i keď ju nemala, pretože nie je jasne a jednoznačne stanovená týmto zákonom poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, pričom použitie analógie legis v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy je vylúčené. Takéto konanie zo strany súdu označila za zásah do jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Podľa ust. § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade konanie začalo pred 01. 10. 2012, a preto v súvislosti s podaným odvolaním je potrebné aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012, dokedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k) Zákona o súdnych poplatkoch od poplatku vecne oslobodené.

Odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania a v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 OSP), splňajúce náležitosti § 205 a nasl. OSP, viazaný rozsahom

a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Preto napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 219 OSP potvrdil.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "Zákon o súdnych poplatkoch") súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ (§ 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch).

Podľa § 6 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku (§ 6 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch).

Podľa § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu Zákona o súdnych poplatkoch bod I. poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, položka 7 a) zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je súdny poplatok 20,- eur.

V preskúmvanej veci obsah spisu preukazuje, že v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 8C/683/2012 sa navrhovateľka domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 14Er/1283/2010. Rozsudkom Okresného súdu Komárno dňa 19.02.2015 pod č. k. 8C /683/2012-111 bol jej návrh zamietnutý a na jej odvolanie Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 17. 02. 2015 pod č. k. 25Co/760/2016 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Súd prvého stupňa napadnutým uznesením, ktoré je predmetom tohto odvolacieho konania uložil navrhovateľke povinnosť v lehote 10 dní od jeho právoplatnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20,- eur a 6 eur za vyhotovenie rovnopisu odvolania.

Úvodom je potrebné poznamenať, že do účinnosti novely Zákona o súdnych poplatkoch vykonanej zák. č. 621/2005 Z. z. boli podľa § 4 ods. 1 písm. c/ súdne konania vo veciach náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od poplatku. Uvedená novela však od 01. 01. 2006 toto vecné oslobodenie vypustila, čo dôvodová správa odôvodnila reakciou na neúmerný nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z.. Zároveň v Sadzobníku súdnych poplatkov v položke 7a bol zavedený nový paušálny poplatok za žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom vo výške 3.000,- Sk. Ďalšou novelou Zákona o súdnych poplatkoch vykonanou zák. č. 273/2007 Z. z. účinného od 01. 07. 2007 bolo ust. § 4 ods. 1 doplnené o písm. k/, ktorým bolo opätovne zavedené oslobodenie súdnych konaní vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku zároveň s vypustením položky 7a zo Sadzobníka súdnych poplatkov. Posledná zmena v tomto smere bola uskutočnená zák. č. 286/2012 Z. z., ktorým sa zmenil Zákon o súdnych poplatkoch s účinnosťou od 01. 10. 2012 a ktorým bolo z ust. § 4 ods. 1 vypustené písm. k/ a v Sadzobníku súdnych poplatkov za položku 7 bola vložená položka 7a v znení, podľa ktorého zo žaloby na náhradu škody spôsobenej

nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je sadzba poplatku 20,- eur, čím zákonodarca reagoval podľa dôvodovej správy k tejto novele na nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. na súdoch. Znamená to potom, že po 01. 10. 2012 konania vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie sú oslobodené od poplatkovej povinnosti, a preto navrhovateľke v súvislosti s podaním takéhoto návrhu, ktorá je v zmysle § 2 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatníkom, vzniká podľa § 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť. Rovnako tak sa poplatníkom v týchto veciach v zmysle § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch stáva i ten, kto podal odvolanie, resp. ten, kto podal dovolanie, ktorým obdobne poplatková povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a/ vzniká podaním odvolania a dovolania. V tomto smere navrhovateľkou predkladané úvahy, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nie i ďalšie úkony vo veci samej, akým je i odvolanie, odvolací súd nezdiera. V tejto súvislosti poznamenáva, že tieto nielenže sú rozporné s vyššie citovanou zákonnou úpravou, ale je ich potrebné hodnotiť ako tendenčné a účelové, keď zákonodarca nad akúkoľvek pochybnosť v Zákone o súdnych poplatkoch za poplatníka v odvolacom konaní označuje odvolateľa a ani poznámka k položke 7a v Sadzobníku súdnych poplatkov jeho poplatkovú povinnosť nevyklučuje, resp. neurčuje iný režim (ako napr. poznámka k položke 13, spoločná poznámka k položkám 1, 2, 6, 7, 9, 14 a 16, poznámka k položke 9, atď.). I keď tvrdenie navrhovateľky o vylúčení analógie v poplatkových veciach je súladné s ustálenou judikatúrou a odvolací súd ho ani nespochybňuje, uložením poplatkovej povinnosti za odvolanie voči rozhodnutiu vo veci samej v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nedochádza tak k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti a ani k použitiu analógie legis pri vyrubení súdneho poplatku. Neobstojí ani poukaz navrhovateľky na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 39/2007 riešiaci právnu otázku, ktorá na daný prípad nedopadá.

Za situácie, že v prejednávanej veci ide o konanie na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, začaté na návrh navrhovateľky dňa 27. 09. 2012, t.j. pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z.z. a že odvolanie proti zamietajúcemu rozsudku súdu prvého stupňa navrhovateľka podala 20.03.2015 t.j. po jeho účinnosti, je potom potrebné posúdiť vznik poplatkovej povinnosti odvolateľky i z hľadiska prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01. 10. 2012 a to § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch. Pri výklade tohto ustanovenia nemôže byť sporu o tom, že zmyslom tam uvedenej úpravy je vyňať niektoré úkony alebo konania z režimu spoplatňovania založeného zák. č. 286/2012 Z.z.. Pre danú vec je preto určujúcim hľadiskom zaradenie úkonu, ktorý sa má spoplatniť pod niektorú z častí tejto zákonnej definície. Pri snahe o zodpovedanie tejto otázky si treba uvedomiť, že právna úprava súdnych poplatkov pracuje s legislatívnou skratkou "poplatkový úkon", pod ktorú zahŕňa jednotlivé úkony alebo konania súdov vykonávané na návrh a tiež úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry. Pretože odvolanie je úkonom účastníka konania, je vylúčené, aby mohlo byť úkonom orgánu štátnej správy súdov alebo prokuratúry a rovnako tak nie je ani návrhom na vykonanie určitého úkonu súdom. Z charakteru odvolania vyplýva, že je návrhom na začatie osobitného konania a to konania odvolacieho. V súvislosti s poplatkovou povinnosťou navrhovateľky za odvolanie je takto potom rozhodujúce, či odvolacie konanie bolo začaté do 30. 09. 2012. Preukázateľne v tomto prípade odvolacie konanie začalo podaním odvolania navrhovateľky dňa 20.03. 2015 a v súvislosti s podaním odvolania jej vznikla poplatková povinnosť. Preto správne súd prvého stupňa napadnutým uznesením vyrubil navrhovateľke za podané odvolanie súdny poplatok aplikujúc tak platnú právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti a rovnako tak správne stanovil i výšku súdneho poplatku v sume 20,- eur v súlade s položkou 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

Reagujúc na námietku navrhovateľky uvádzanú v jej odvolaní o nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, odvolací súd len dodáva, že i keď súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako i čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je i riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, tomuto právu zodpovedá i odôvodnenie rozhodnutia, ktoré nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (porovnaj IV. ÚS 115/03). Podstatou súdneho rozhodnutia je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv a nie prepiaty formalizmus pri vyhotovení súdneho rozhodnutia. Hodnotiac preskúmané uznesenie súdu prvého

stupňa vo svetle týchto záverov, odvolací súd považuje tvrdenie navrhovateľa o jeho nepreskúmateľnosti za nedôvodné. Predmetné rozhodnutie totiž obsahuje zákonom požadované náležitosti podľa § 169 ods. 1 OSP a to označenie súdu, ktorý ho vydal, účastníkov konania a veci, výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní, ako i deň a miesto vydania uznesenia. Z jeho odôvodnenia (bez ohľadu na to, že nie je obsiahnuté v oddelenej časti s výslovným uvedením nadpisu Odôvodnenie) tiež nad akúkoľvek pochybnosť plynie, že súdny poplatok bol navrhovateľke vyrubený za odvolanie, v akej výške a podľa akého ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch (položka 7a sadzobníka).

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 11. 05. 2015 podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, 2 a § 151 ods. 1 veta prvá OSP tak, že odporkyni nepriznal náhradu trov konania, pretože takýto nárok v priebehu konania neuplatnila.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.